Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

6-3-52

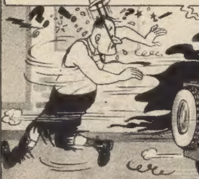
KUIFJE

10

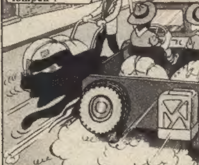
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Eindelijk petroleum!

DE PATROELJE VAN DE HERTEN

(Wordt voortgezet.)

Heb je een dagboek?

Er zijn maar weinig jongens die hun dagelijkse belevenissen min of meer regelmatig aan een dagboek toevertrouwen. De meeste jongens aanzien dat als een meisjesachtige bezigheid. Ofwel hebben ze er geen belangstelling of tijd voor.

Jonge kerels leven van de ene dag in de andere zonder grote zorgen. Af en toe een kleine verkoudheid, een kneuzing of een schoolwerk dat hen verveelt, maar dat is maar een korte onderbreking van hun zorgeloos leventje.

Niettemin heb ik op deze bladzijde .vroeger reeds de Kuifjeslezers, en niet alleen de meisjes, maar ook de jongens, aangeraden een dagboek bij te houden.

Een dagboek bijhouden heeft verschillende voordelen : het leert nadenken, het is een soort gewetensonderzoek, men leert er zichzelf beter mee kennen en zijn zwakke zijden zien. Verder is het ook een interessante stijloefening. Al de jongens die er van dromen later schrijver of journalist te worden, moeten zich nu reeds oefenen, en een betere oefening, een beter begin dan een dagboek, bestaat er voor hen niet.

Wanneer je een mooi gedicht gelezen hebt, een zin of een repliek gehoord die je getroffen heeft om haar gedachte, haar kernachtige uitdrukking, dan teken je die best aan in je dagboek.

Er zijn veel meisjes en jongens die een « poësie » hebben, waarin ze alleen handtekeningen, opdrachten, illustraties van hun vrienden en kennissen verzamelen. Zo 'n boekje is interessant, maar een dagboek is nog veel interessanter !

Begin er eens aan, en je zult zien dat je er na enige tijd zin zult in krijgen, want het herlezen van je dagboek zal je steeds opnieuw aangename momenten bezorgen. En later zul je er geen spijt van hebben, dat kan ik je uit eigen ervaring verzekeren !

Wie reeds een dagboek bijhoudt, wens ik van harte geluk (en volharding). Wie er nog geen heeft legge er een aan.

Afgesproken ?

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Kelzerstr., 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE's BON

NOG ALTIJD ONBEKENDEN !

X. Sint - Martens - Bodeghem : 500 punten in een bruin pakje opgezonden als « Drukwerk ».

X. Gilly : 50 punten voor de tweede reeks van « Reinaert de Vos ».

X. Oppuurs : 50 punten voor reeks I van « Reinaert de Vos » in kleine, witte omslag.

X. Breendonk : 50 punten in gesloten omslag met een postzegel van 0,20 frs.

X. Wetteren : 50 punten voor reeks I van « Reinaert de Vos » in een blauwe omslag.

X. Lokeren : 50 punten voor reeks 4 van « Reinaert de Vos ».

X. Blankenberge : 100 punten gestuurd aan VICTORIA, Lombardstraat.

X. Gent: 100 punten voor de reeksen 1 en 2 van « Reinaert de Vos ».

JULLIE VRAGEN, WIJ ANTWOORDEN

V. de Vlieger: Vier maanden geleden zond je me 300 punten voor een puzzie en vorige maand stuurde je er nog 150 punten bij voor een album. Wat ben jij verstrooid ! Lees eens aandachtig en heel langzaam de lijst van de te verkrijgen geschenken.

H. de Coninck : Stuur je punten aan « KUIFJE », Dienst T, Brussel.

J. Lahaye: Een bloc-note « KUIFJE » ? Goed idee. Binnenkort wordt je wens vervuld.

● Iedere reeks Kuifje's chromo's « ZIEN EN WETEN » telt zes prachtige chromo's, formaat : 20 x 14 cm.

● De premie - coupons VICTORIA moeten rechtstreeks gestuurd worden aan VICTORIA, Deneckstraat, Koekelberg.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

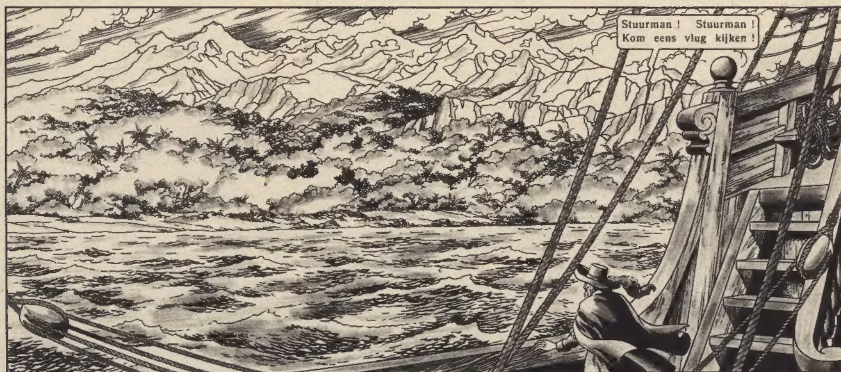
De « Pera » en de « Arnhem » werden naar Nieuw Guinea gezonden. Voor de kust van dit onbekende land worden ze door een storm verrast en dreigen te pletter te lopen...

AAN DEK GEKOMEN ZIET CARSTENZ TOT ZIJN VERBAZING, AAN STUURBOORD ZOWEL ALS AAN BAKBOORD, DE BEBOSTE OEVER VAN EEN BREDE RIVIER. DIT VERKLAART HET FEIT, DAT DE « PERA » NIET OP DE KUST TE PLETTER LIEP. DE STORM STUWDE HET VAARTUIG DOOR DE BREDE MONDING VAN EEN ONBEKENDE STROOM HET LAND IN. AANDACHTIG VERKENT DE KAPITEIN DE OEVER. PLOTSELING SLAAKT HIJ EEN KREET VAN VERRASSING... UIT DE WEGTREKKENDE NEVELS DOEMT EEN BERGKETEN OP, WIER KRUIN GEHEEL MET SNEEUW BEDEKT IS. HET KOMT HEM VOOR ALS EEN SPROOKJE, WANT NIEMAND VOOR HEM HEEFT ZO DICHT BIJ DE EVENAAR SNEEUW WAARGENOMEN.

(Wordt voortgezet.)

BIJ DE INDIANEN UIT HET STEENTIJDPERK

IN ZUID-AMERIKA, OP DE GRENZEN VAN BRAZILIE, VENEZUELA EN COLOMBIA LIGT DE PARIMA-BERGKETEN EN STROOMT DE ORINOCO DOOR EEN LAND DAT VOOR DE BLANKE NOG TOTAAL ONBEKEND WAS. ALAIN GHEERBRANT EN ZIJN DRIE VRIENDEN ZIJN DAT LAND GAAN VERKENNEN EN HEBBEN INDIANEN ONTMOET DIE NOG LEVEN IN HET STEENTIJDPERK, DUS ZOALS WIJ VOOR VIJFTIEN DUIZEND JAAR. OM DE REIS VAN DE KOENE ONTDEKKINGSREIZIGERS GOED TE KUNNEN VOLGEN, HALEN JULLIE NU EEN ATLAS TE VOORSCHIJN...

Zij vertrokken uit Bogota, in Colombia, en kwamen toe in Manaos, gelegen in Brazilië, aan de Amazonestroom. In vogelvlucht bedraagt die afstand vijftien honderd kilometer, maar de vier blanken hebben niet minder dan dertien duizend kilometer afgelegd. En in welke omstandigheden! Er was het oerwoud, eindeloos groot en met zulke weelderige plantengroei dat de zon niet door de bladeren dringen kan en het er altijd heet en vochtig is. Men heeft de indruk stoom in plaats van lucht in te ademen. Er was de Sierra Parima met zijn hoge, steile rotsen, de haast onoverkomelijke stroomversnellingen en watervallen en... er was de regen! In de Sierra Parima regent het twintig uur op de vier en twintig. Ze moesten afrekenen met zieke dragers, kampen tegen de honger, de insecten en tegen primitieve mensen die nog nooit een blanke gezien hadden en iedere vreemdeling wantrouwen.

WAAROM WILDEN ZE NAAR DAT LAND?

IN de XVIe eeuw bezetten de Spanjaarden en de Portugezen een groot deel van Zuid-Amerika, maar in de Sierra Parima waren ze nooit geweest. Zij beweerden echter dat daar het Eldorado, het goudland met zijn sprookjesachtige rijkdom moest liggen. De legende wil ook, dat in deze streek een groot en heilig meer lag. Tijdens godsdienstplechtigheden wierpen de priesters van de Azteken zich met hun sieraden van onschatbare waarde in dit meer...

Alain Gheerbrant en zijn vrienden hebben geen goudland gevonden en ook geen heilig meer vol sieraden, maar wel de Maquiritares en de Guaharibos, twee primitieve Indiaanse volkstammen. Vijftien jaar geleden beproefden Amerikaanse verkenners, onder leiding van Hamilton Rice, dezelfde tocht, maar heel de expeditie werd door de Guaharibos uitgeroeid. Het is om deze reden, dat Gheerbrant en zijn vrienden erg voorzichtig te werk gingen en niet rechtstreeks naar het land van de Guaharibos trokken, doch eerst vriendschap sloten met de Maquiritares, de meest geëvolueerde van de beide Indianenstammen.

MET BEIDE VOETEN IN HET VOORHISTORISCH TIJDVAK

IN het ondoordringbare oerwoud hadden de vier Fransen het grootste gedeelte van hun kleren verloren en toen ze in het land van de Maquiritares toekwamen, liepen ze haast gelijk hun Indiaanse gidsen. Ze hadden ietwat vreemde gerechten leren eten : gebraden papegaai, apenbout, geroosterde pirana en een stuk kaaiman! In de onmogelijkste houdingen hadden ze geslapen, soms zelfs gehurkt in de broze prauwen. Hun mager, getaand gezicht en hun lange baard waren het sprekend bewijs voor de ontberingen die ze reeds doorstaan hadden, maar de stemming was opperbest. De Indiaanse gidsen spraken bovendien vijf woorden Spaans en zo hadden de ontdekkingsreizigers de indruk nog niet geheel van de beschaafde wereld te zijn afgesneden. In het land van de Maquiritares kwamen de Fransen niet alleen in een andere wereld, ze stapten meteen in een ander, een voorhistorisch tijdvak. De Maquiritares zijn groot, hebben een lichtbruine huid, rond gezicht met uitstekende jukbeenderen (zoals de Mongolen), kleine, zwarte, intelligente ogen. Zij bouwen hun prauwen met grote handigheid en sturen deze onverschrokken door de gevaarlijkste stroomversnellingen. Ze eten maniok, bananen, wortels van planten en vooral vlees. Het jagen zit hun in het bloed, het is hun bestaan en liefste bezigheid en hun honden zijn speciaal (en zeer knap) voor de jacht afgericht. Het weven hebben ze nog niet geleerd.

PRIMITIEVEN BELUISTEREN ONZE MUZIEK

GHEERBRANT en zijn vrienden woonden vele weken bij de Maquiritares en maakten kennis met hun vreemde zeden en gebruiken. Ze namen zelfs deel aan

(Zie vervolg in dit nummer.)

Tijl Uilenspiegel

De Spanjaarden vallen het Geuzenkamp 's nachts bij verrassing aan. Tijl snelt naar de tent van de prins om hem te verwittigen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

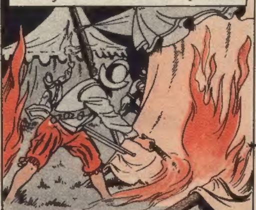

(Wordt voortgezet.)

Het PLATINA-BEELDJE

HET DIPLOMA IN JUDO

Ras Lipari Mahonen keert met zijn schatten en zijn gevolg terug naar Abessinië. Hij scheept in op de « Ruiten Aas », die koers zet naar Djiboeti. Jaak en Marina vergezellen hun oom Colerette, die over de Platina Kat waakt. De grote detective wordt door de bandieten overboord gegooid. Jaak gooit een reddingssloep uit, terwijl luitenant Morovitchi het bevel geeft te stoppen...

WAT halen die kerels daar beneden uit, wat halen ze uit? De duivel hale ze allemaal!

Het was luitenant Morovitchi die bulderde. Reeds meer dan tien minuten geleden had hij het bevel gegeven te stoppen en het schip vervolgde z'n weg alsof er niets gebeurd was. Het was ongehoord! Onbegrijpelijk. De luitenant was reeds twintig jaar officier bij de koopvaardijvloot en zoiets had hij nog nooit meegemaakt!

In de machinekamer en de stookplaats ging het er intussen warm toe. De schele stoker en dat schrale heerschap met ros haar hadden zich op het onverwacht op de twee dienstdoende werktuigkundigen geworpen en deze lagen nu, gebonden als worsten, tegen elkaar op de grond...

— Knap gewerkt, George, grinnikte de stoker. De baas zal tevreden zijn. Ga het vuur aanwakkeren en de handle's blokkeren. Dan zal ik de trap bewaken voor het geval onze vriend daarboven de officieren niet baas kan!

George gehoorzaamde, doch nauwelijks had hij drie stappen in de gang gezet of zijn pols werd door twee vingers vastgegrepen, en een vuist kwam trefzeker op z'n zenuwstreng neer. Het volgende ogenblik werd hij door een onweerstaanbare kracht in de lucht geheven en als een zak aardappelen neergesmakt in de kolenkelder.

— Dat is een, zei Marina, en ze wreef zich in de handen.

— Wat doe je, George? vroeg de schele. Heb je iets omvergeworpen? Wacht, ik kom je een handje toesteken!

Op dit ogenblik verscheen de kleine « maître d'hôtel », die zijn vrienden kwam helpen, bovenaan de trap...

★

Colerette en Jaak dobberden over de golven en vroegen zich bezorgd af, wat ze zouden doen? De « Ruiten Aas » inhalen was onmogelijk en de kleine tank bevatte geen benzine genoeg voor een lange reis.

— Ofwel is het schip reeds in handen van de bandieten, ofwel wordt het nog normaal gecommandeerd. In het eerste geval zou het beter zijn naar de dichtstbije haven te stevenen om de zeepolitie van heel de Middellandse Zee te verwittigen. In het tweede geval zal de boot, vroeg of laat, stoppen en zelfs terugkeren om ons te halen, want je avontuur, m'n beste oom, werd gesignaleerd. Het is dus onnodig ons te haasten. We zullen de motor afzetten en zo maar wat rond zwalpen.

— Niet kwaad, niet kwaad, antwoordde Colerette met een goedige glimlach, je redeneert niet slecht, maar ik moet je toch zeggen dat...

— Is het de bultenaar die je overboord wierp? onderbrak Jaak.

— Ha, de bultenaar!... Die had ik in een hoek gedreven... neen, hij was het niet die me tot deze duikpartij verplichtte. Het was een van zijn handlangers. Met z'n drieën zaten ze in het duister, op de boeg van het schip. Wat ze vertelden was geweldig interessant en ik was juist op het punt ingewijd te worden in het geheim van de bende. Ja, ik wist bijna wie die geheimzinnige Mijnheer Twaalf was... toen vloog m'n hoed weg. Ik wou hem grijpen, maar sloeg met m'n hand tegen de kleine mast. Het was slechts even, het klonk niet luid maar het was genoeg. In een oogwenk stond de grootste lummel naast me, had me opgetild en over de reling geworpen...

— Dus, wat die heren vertelden was interessant? Waarover liep het gesprek? Hadden ze plannen?...

— Een plan... ja! Die heren wilden de pas gebouwde safe overvallen. Naar mijn oordeel niet zo mis! Haha, 't zal hun niet bevallen, want die versterkte kamer is ook werkelijk sterk. Ik kende bovendien datum en uur van de overval en ik zou hen opgewacht hebben.

— Je kende dus datum en uur?

— Morgen, te middernacht. Het is Donderdag, dus Vrijdagavond zullen ze hun slag willen slaan. Maak geen zorgen, jongen. Colerette zal zijn voorzorgen treffen. « Wees gerust, ik kom » is mijn kenspreuk en daaraan valt niet te tornen!

— Intussen dobberen we in volle zee en het is nu twee uur in de morgen... de boot...

— Ja, waar is die sakkerse boot?

De twee schipbreukelingen keken naar het Zuid-Oosten en riepen vol verbazing:

— De « Ruiten Aas » ligt stil!

Met een gebaar van opluchting zette Jaak de motor aan gang.

★

In de stookplaats kon men op hetzelfde ogenblik een zonderling toneel meemaken.

Er waren drie bergplaatsen voor steenkolen en voor de opening van ieder dezer bergruimten lag een bewusteloze. De rosse lag links, de kleine « maître d'hôtel » rechts en de schele stoker tussen de twee.

De eerste werd bij de pols gegrepen en in de lucht geslingerd, zoals we reeds weten, de tweede werd stevig geraakt in de knieën en de schouders en de derde werd volgens alle regelen der Judokunst voetje gelicht en kwam hals over kop bij de kolen terecht. Daarna liep Marina naar de machinekamer om de handle's terug op hun plaats te trekken en vervolgens bevrijdde ze de werktuigkundigen. Ze wilden hun werk weer opnemen toen kapitein Gourgourax met half dichtgeknoopte jas en gezwollen ogen op de trap verscheen.

— Wat is er hier gaande, kaffers, rotzeelui?

Marina vertelde hem de gevechten die zich in de « hel van het schip » hadden afgespeeld. De ouwe zeerob luisterde ongelovig.

— Zeg eens, juffertje, je wilt me toch niet doen geloven dat jij die drie schelmen buiten gevecht hebt gesteld?

— Toch wel, kapitein. Ik weet iets af van Judo, ziet u, en ze sloeg daarbij haar ogen neer.

— En wat zou dat! Dat zit niet erg pluis, me dunkt!

Hij ging naar de stookplaats en vroeg:

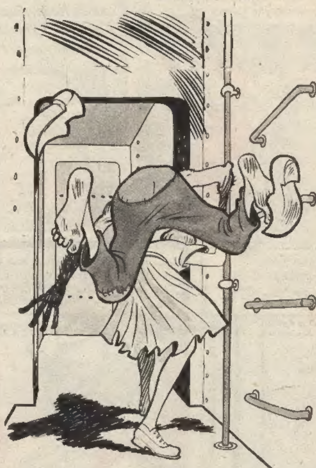
— Wel, waar zijn de drie bandieten die jij neersloeg?

— Daar, vlak bij de ingang, antwoordde Marina.

Gourgourax schaterlachte.

— Ik zei het reeds dat het niet pluis was! Je hebt gedroomd, m'n engeltje!

Marina stapte vlug naar de bergplaatsen en inderdaad... de drie bandieten waren verdwenen...

Hij werd door een onweerstaanbare kracht in de lucht geheven en als een zak aardappelen neergesmakt...

Volgende week:

DE PRINSES EN DE DICHTER...

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Hassan, Kaddoer, Kuñegonde en Pedro werden door de Azteken gevangen genomen en opgesloten. Zij zullen geofferd worden op het altaar van Vitzilopuchtli...

Tussen de krijgers stappen de ongelukkige gevangenen naar de trap...

... die naar de hall van de tempel leidt. Plotseling glijdt er over het gezicht van Kaddoer een stralende glimlach...

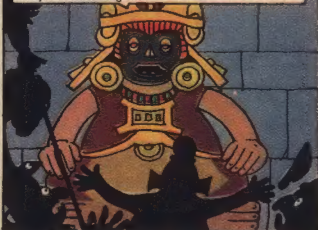

HET BEELD VAN VITZILOPUCHTLI, KRIJGSGOD VAN DE AZTEKEN, STAAT OP EEN ALTAAR. DE HOGEPRIESTER WACHT MET EEN MES IN DE HAND...

En plotseling, ô wonder, brult de god...

De Azteken staan als aan de grond genageld...

En de god vervolgt...

Er ontstaat een vreselijke paniek en in 'n oogwenk is de tempel leeg en verlaten...

(Wordt voortgezet.)

Prins Allegro

ER was eens een prins met name Allegro. Hij bezat een prachtig slot, veel dienaars, en alles wat hij verlangde. Doch hij was niet tevreden. Ganse nachten bleef hij in zijn leeskamer, bij knetterend kaarslicht, gebogen over vergeelde folianten. Soms hoorde men hem viool spelen in de ruime wapenzaal, of rusteloos over en weer lopen. Met de dag werd zijn gelaat bleker en somberder, zijn ogen dromiger, en om zijn mond kwam een droeve trek.

Zijn onderdanen fezelden onder mekaar dat het niet goed ging met hem... dat hij verdriet had, en zou wegkwijnen indien er geen ingrijpende verbetering kwam in zijn toestand.

Op zekere ochtend van de heerlijke Zomermaand reed prins Allegro in jonkerskleedij, op zijn vurig wit ros Animato door de weelderige velden. Er lag een blauwzilverige schijn in 't geluchte en een lichte monkel op 't gelaat van de edelman. De knechten en meiden die bij het eerste gloren van het daglicht op de been waren, staakten een ogenblik hun bezigheden om de vroege reiziger te bekijken.

De prins reed almaar verder, streken en dorpen door, doelloos, maar hoopvol. Rond de middag, stapte hij af, moe en hongerig, bij een hut, in een woud. Hij bond zijn rijdier aan een boom en richtte zich naar de kluis. Toen ging de deur open en een mooie jonkvrouwe verscheen op de drempel. Wanneer ze bemerkte dat een vreemdeling het huisje naderde, bleef ze staan, en wachtte. Prins Allegro naderde haar en nam hoffelijk zijn koof af. Op zijn vraag naar wat eten en drinken, leidde het meisje hem binnen, bood hem een kruik aan en bracht hem een stevig maal.

« Men noemde mij Con Amore », zei het meisje.

De prins zweeg. Hoe rechtzinnig klonken deze raadselachtige woorden in zijn oren... Zijn kand zocht een goudstuk: hij wou heengaan... Doch boven de deur zag hij een viool hangen. Omzichtig nam hij het voorwerp van de haken en bezag het. Het was een fijn, mat-bruin instrument.

Toen trad Con Amore op hem toe en sprak: « Beter dan gijzelf, weet ik wie gij zijt, en wat gij onbewust zoekt, o prins: geluk! Welaan dan, ga en speel! Ik wacht op uw terugkomst! »

Allegro hing de vedel aan de zijde, en vertrok.

MAANDEN lang bleef hij alleen op zijn kamer. Hij at en dronk weinig, werd nog bleker en vermagerde almaar; doch in zijn ogen glinsterde een heilig vuur. Soms was hij urenlang aan 't snarestrijken, zocht bewerkingen van een of ander lief thema, deed de snaren trillen van hoge jubeling, of sloeg diepe accoorden vol zinderend heimwee.

TOEN vier lange jaren verlopen waren, reed, op een blijde Junidag, prins Allegro op zijn vurige witte hengst Animato de rijpende landerijen door naar de verre hut waarin Con Amore hem verwachtte.

Hij had een warm-klinkende cremona mede, en de mensen keken vreemd op naar de prins-vedelaar op de hagelwitte draver: Allegro Animato.

Hoe dichter hij het bos en de verblijfplaats van Con Amore naderde, des te heviger joeg zijn hart; doch hij bleef kalm. Weêrom was hij diezelfde plek in het bos genaderd. Weer bond hij zijn klepper aan dezelfde boom, en zie, wéér ging de deur van de schamele woon open, en daar stond Con Amore in al haar eenvoud.

De prins boog, kuste hoffelijk haar hand en trad binnen. Toen hij uitgerust was, nam de jonkvrouwe de donkere slanke viool en streek de

Een mooie jonkvrouwe verscheen op de drempel.

en Jonkvrouwe Con Amore

Toen speelde ze. Nog nooit had de prins zulke klanken weten aanslaan.

boog met een stralengevend hars in.

Toen speelde ze. Nog nooit had de prins zulke diepe klanken weten aanslaan. Als in een droom werd

Soms was hij urenlang aan 't snarestrijken.

hij meegesleept, een zalig wegdrijven, in ijle sferen van ongekend geluk.

Allegro luisterde maar, en lang nadat het hemels tuig reeds terug op zijn plaats hing, horkte hij nog naar zijn gemoed dat al de motieven hervatte in een verinnigd gevoel. Mijmerend stond hij op, nam zijn cremona en begon.

Bij de aanhef al, was Con Amore geboeid. De prins speelde met een schitterende vaardigheid. Zijn gevedel was overheerlijk.

In Con Amore's ogen gloeide een lief licht, dat steeds heller, zuiverder en voller werd, tot heur kijkers fonkelden als toermalijn. Onder de betovering der wonderbare muziek van de prins, nam ze heur viool en begeleidde.

Geen lentegeluiden kunnen ooit benaderen wat daar toen klonk... Terwijl zij de snaren deed zingen van loutere blijheid, sloeg Allegro accoorden, almaar... Dan werd het als het deinend fezelen van korenaren in Zomerkoelte, bijwijlen als het twietelend tierelieren of kwinkeleren van de vele vogels in de midjaars-bossen, of nog als het tureluiten van de merel in zijn voorjaars-concerto.

En toen de prins het schitterend eindaccoord streek, stond vóór hem, heerlijker dan hij er ooit in droom had gezien: een prinses, wondermooi als een jonge rozenbloesem.

Heur aangezicht was als van levend Carrarisch marmer. Zij had een azuren kleed, omgord met zwart-fluwelen band. Een gouden spang met roosjes hield de zoetmalve rugmazel op. Heur donkerkastanje haar viel in milde zijden lokken neer. Maar heur ogen waren de kijkers van Con Amore...

De prins dacht dat hij droomde. Doch de prinses sprak zangeriger dan muziek: « Dank, o prins, uw ziel alleen was in staat de betovering te verbreken die mij sinds jaren in dit verborgen oord gevangen hield... Laat ons tot mijn koning en Heer Vader gaan. »

Allegro's hart bloemde open als een tulp.

★

HET was een groots huwelijksfeest op de burcht van Koning Largo. Op de binnenpleinen werd veelkleurig Bengaals vuur aangestoken. Aan de valdeur en de buitentrappen stonden hofdienaars met vlammende flambouwen. Slanke pages leidden de genodigden naar de feestzaal. Er waren hoofse edellieden in buratijn en lieflijke edelvrouwen in brocaat gekleed. Aan het indrukwekkend netgewelf van de grote halle hingen kristallen luchters vol blauwe kaarsen. Drie lange tafelrijen stonden gedekt.

Maar toen de koning verscheen in een mantel van witte marter, vergezeld van de prins in groen fluweel en de prinses schitterend van parelen en edelstenen, ging er een kreet van bewonderende vreugde op en barstten de toejuichingen los. Dan begon het bruiloftsmaal.

★

Toen, lange jaren daarna, Koning Largo stierf, volgden de prins en de prinses hem op. En nog nooit had het land zulk bloeitijdperk gekend: want zij regeerden in blijmoedigheid en liefde: Allegro Con Amore.

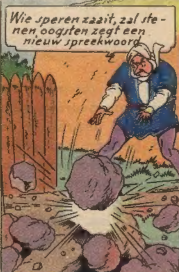
Aan de valdeur stonden hofdienaars met vlammende flambouwen.

DE TARTAARSE HELM

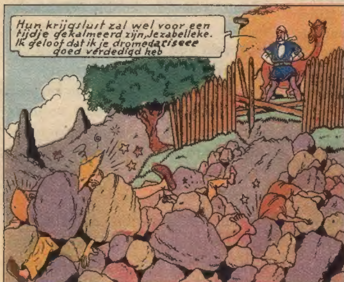
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske komen in de Vallei van het Zingend Zand en worden, op het onverwachts, door rebellen aangevallen...

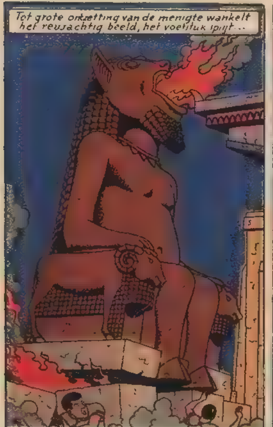
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

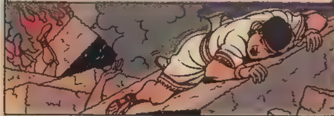
HET VERVLOEKTE EILAND

Alex en zijn vrienden kunnen Enak bevrijden uit de handen van Sardon. Terwijl ze naar de « Tyr » zwemmen, slaakt Arbaces, die op de kaai staat, een vreselijke kreet...

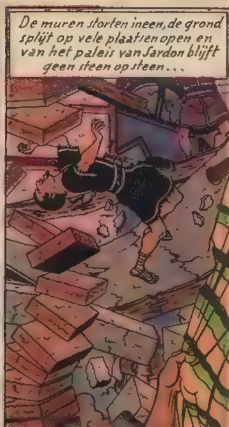
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

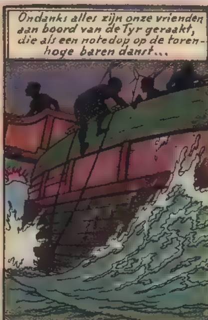

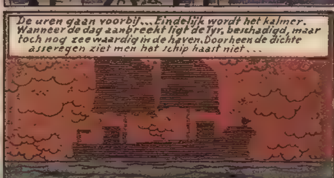

(Wordt voortgezet.)

BIJ DE INDIANEN UIT HET STEENTIJDPERK

(VERVOLG EN SLOT.)

de feesten en een van hen, Gaisseau, liet zijn lichaam beschilderen zoals de Indianen en danste met hen mee zoals een geboren inlander. Dat schonk de primitieve mensen vertrouwen en hun groot opperhoofd glimlachte zelfs toen de blanke meedanste. Het is aan dit vertrouwen te danken, dat de vier Fransen later door de Guaharibos niet vermoord werden.

De muziek van de Roodhuiden langs de Orinoco is vanzelfsprekend vreemd voor onze oren en de klanken worden ontlokt aan een hele reeks zonderlinge instrumenten.

Het meest opvallende is gemaakt uit een soort van aarden kom en twee holle buizen. De Franse expeditie heeft deze muziek registreerd en het is wel onnodig te zeggen, dat dit énige opnamen zijn. Vermits de Indianen hen op dans en muziek vergast hadden, haalden Gheerbrant en zijn vrienden een gramofoon en platen te voorschijn met Europese muziek. De Indianen luisterden met de grootste aandacht, en het klinkt misschien heel wonderlijk, dat noch militaire marsmuziek, noch bel canto, noch volksmuziek hen bekoren kon. Al hun bewondering en spontane voorkeur ging naar een van de grootmeesters van de zuivere, klassieke muziek : Mozart.

GROENE TABAK EN RAUWE WORMEN

STAPTEN we met de Maquiritares in het steentijdperk, hun buren de Guaharibos zijn daar niet eens geraakt: ze zijn schuwer en wreder dan wilde dieren! Alhoewel de kleine expeditie begeleid werd door het opperhoofd van de Maquiritares, scheelde het geen haar of ze deelden het lot van Hamilton Rice en zijn gezellen. Heel de nacht moesten ze in een ondraaglijke spanning wachten en 's morgens kwamen de Guaharibos hen dreigend omsingelen. De blanken lieten hun koffers plunderen zonder weerstand te bieden, ze bleven kalm toekijken en deze koelbloedigheid heeft hen gered. De Indianen werden rustig en lieten de vreemdelingen gedurende maanden in hun midden leven. Gheerbrant en zijn vrienden brachten over het leven van die oermensen waardevolle getuigenissen mee.

De Guaharibos zijn klein (over het algemeen niet groter dan de Afrikaanse Pygmeeën) en erg lelijk. Hun huid is, net als die van de Maquiritares, lichtbruin en ook zij hebben Mongoolse gelaatstrekken. Ze zijn afschuwwekkend vuil en belast en beladen met ongedierte, wat hen allerminst schijnt te storen. Heel de dag kauwen ze groene tabak. Zout kennen ze niet, maar zout is onontbeerlijk voor het menselijk organisme en daarom eten ze asse (Houtasse bevat immers potas dat het zout vervangt). De Guaharibos vinden de jacht iets minderwaardigs: zij zijn liever lui dan moe. Hun keuken is dan ook alles behalve aantrekkelijk voor onze smaak. Aardwormen, ja, doodgewoon visaas, eten ze alsof het taartjes waren, verder wilde planten, gebraden of rauwe rupsen en handvollen aarde. Hengelen kunnen ze niet en prauwen maken nog veel minder. Primitiever mensen dan de Guaharibos leven er op aarde niet meer.

TERUG NAAR HUIS

AAN alle dingen komt een eind, en zo moesten Gheerbrant en zijn vrienden er eens aan denken naar de beschaafde wereld terug te keren. Toen begonnen de moeilijkheden pas, daar de reisweg dwars door een gebied liep, dat zelfs voor de Indianen onbekend was. De rivier, die ze gekozen hadden om uit het oerwoud te geraken, bleek spoedig een aaneenschakeling van stroomversnellingen en daardoor bijna onbevaarbaar. Ze krioelde ook van piranas die, zoals jullie reeds weten, geweldig vraatzuchtig zijn. Ze wierpen zich op de prauwen en beten grote stukken uit het hout. De tanden van de piranas zijn zo scherp en stevig dat de Indianen ze als scheerapparaat gebruiken! De expeditie leed niet minder dan zeven keer schipbreuk en verloor dertien van de zeventien kisten met materiaal. Een van die bloeddorstige piranas beet Gheerbrant een teen af. De wonde kon slechts vijftien dagen later degelijk verzorgd worden en het mag wel een wonder heten dat ze goed genas. Deze helse tocht duurde acht en twintig dagen, gedurende dewelke de vier Fransen vier maaltijden kregen. Eens hadden ze zulk 'n honger, dat ze naar het voorbeeld van de Indianen, in een rups beten. Maar het bekwam hen niet goed! De rupsen smaakten naar olie en veroorzaakten braaklust. Geen van de vier die een tweede poging waagde! Eindelijk kregen ze vier pecaris (wilde zwijnen wier vlees buitengewoon smakelijk is) onder schot en verorberden honderd tachtig kg. vlees in twee dagen. 's Nachts moesten ze de dood trotseren om hun prauwen op de oever te slepen en enkele uren te rusten. Toen ze, begin Juli 1951, in Manaos toekwamen, waren de ontdekkingsreizigers nog slechts menselijke wrakken en het was hoogtijd dat ze degelijk voedsel en rust kregen. Voor Gheerbrant en zijn vrienden was het avontuur ten einde, maar de films die ze meebrachten, openen voor ons een totaal onbekende wereld. In de reeks « De ontdekking van de Wereld » wordt de film van de vier Franse ontdekkingsreizigers afgerold in bijna alle steden van het land. Al wie zich interesseert voor vreemde volkeren, mag deze film niet missen!

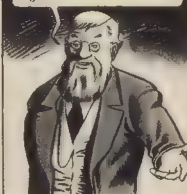

DE PETROLEUMKOORTS

Het groot avontuur van Mijnheer van Meylbeke is ten einde, maar de reislust heeft Renaat en Christiane te pakken. Huis en school zijn te eng geworden, ze willen er weer uit...

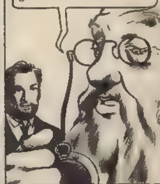

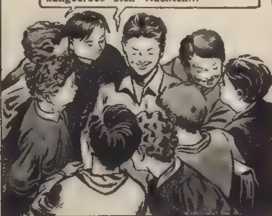

WEKEN GAAN VOORBIJ EN RENAAT WORDT STEEDS STILLER... HIJ DROOMT VAN NIEUWE LANDEN, NIEUWE AVONTUREN EN HEEFT SLECHTS EEN WENS : OPNIEUW TE VERTREKKEN. HIJ MOET OP SCHOOL ZIJN UITERSTE BEST DOEN OM DE LESSEN TE VOLGEN...

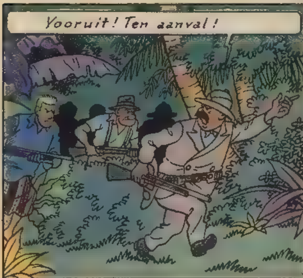
(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Moreau werd in de tempel van god Boegi-Woegi gevangen genomen. Barelli, de gouverneur en enkele getrouwen maken zich gereed om de tempel binnen te dringen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

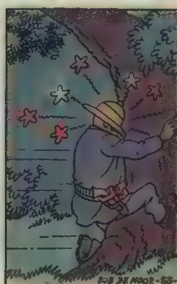

(Wordt voortgezet.)

De Geschiedenis van de Fiets

1790

1790. — Het is de tijd dat de mens alleen nog droomt van mechaniek en technische vooruitgang. Zoals we reeds gezien hebben, verbaasden enkele vindingrijke geesten onze grootouders met constructies die practisch geen nut hadden. Maar, er waren ook uitvinders die de werkelijkheid niet uit het oog verloren, zoals bv. mijnheer de Sivrac. Hij maakte een soort houten paard, ten minste het lijf van een paard, met een leeuwenkop dat op twee wielen werd gezet. Men ging in het zadel zitten en duwde nu met de ene, dan met de andere voet op de grond om vooruit te komen. Bestuurbaar

1818

was het ding niet en om rechts of links te draaien moest men het hele geval een flinke duw geven. De jeugd uit die tijd vermaakte er zich kostelijk mee.

1818. — Baron Drais van Sauerbrunn perfectionneerde dat houten paard een beetje. De leeuwenkop werd vervangen door een stuur en de wielen draaiden op spillen, maar een eigenlijke drijfkracht bezat de « draisienne » niet. Evenals voorheen duwde men zich vooruit.

1865. — Mijnheer Brunel trapte eens met zo'n « draisienne » in het park, stootte op een bepaald ogenblik tegen een steen en tuimelde hals over kop op de grond. Hijzelf had geen schrammetje, maar zijn arm rijwiel was aan stukken. Hij raapte alles bij elkaar en ging er mee naar Pierre Michaux, een koetsenmaker. Pierre Michaux had een boontje voor de mechaniek en hij wist niet alleen het rijwiel te herstellen, maar zette een paar pedalen op het voorwiel. Zou Michaux geweten hebben dat zijn uitvinding een omwenteling betekende? Even later construeerde hij de zg. « Michaux-fiets » met ijzeren kader, houten wielen met metaal omzoomd. Het geheel was erg stevig en woog niet minder dan veertig kg. De Britten noemden die nieuwe machine « bone-shaker » (beenschudder).

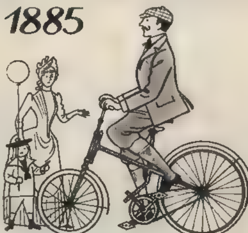
1865

1867-1869. — Het rijwiel van Michaux kende veel succes en werd door verschillende uitvinders verbeterd. Ader vervaardigde de eerste kader samengesteld uit holle buizen, Gonel perfectionneerde het wiel en Suriray de stelblok met kogels. Een zekere Meyer vervaardigde de eerste banden in rubber. Deze waren vol en wogen erg zwaar.

1885. — Het was natuurlijk de snelheid die de mensen fascineerde en zij

1885

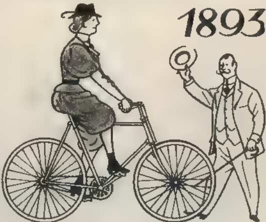

1885

hadden opgemerkt dat de snelheid groter werd, al naar gelang de grote van het drijfwiel, d.w.z. het wiel waarop de pedalen stonden. Men maakte dus het wiel steeds groter en groter tot het 1m35 diameter had! Het waren alleen evenwichtskunstenaars die daarmee konden rijden. Liefhebbers waren er echter genoeg, omdat de « snelheid » zo nieuw was en dronken maakte. Uiteindelijk werd die fiets echter een publiek gevaar, want al te veel mensen braken er armen en benen door. De constructeurs moesten dus nieuwe wegen op...

1893

1893. — Wie zou de fiets maken waarop iedereen rustig peddelen kon en die er niet uitzag als een voorhistorisch monster? Eindelijk ontdekte iemand dat het «kettingwiel» reeds lang uitgevonden was. Als men het daarmee eens beproefde? Het achterwiel werd het drijfwiel en hieraan werd een tandrad bij middel van een ketting verbonden en wel zodanig, dat de drijfkracht naar believen kon vermenigvuldigd worden. De eerste fiets van deze reeks verscheen in 1885. In 1893 vervaardigde de Ier Dunlop de eerste echte fietsbanden en van dit ogenblik af herkennen we onze goeie, trouwe fiets. Zo erg veel veranderde hij sindsdien niet meer.

DRIE JONGENS in de STORM

TEKSTEN VAN KAPPA-E. EFFE

Rob, Hans en Peter zijn onafscheidbare vrienden. Ze zijn verdiept in hun spel en letten niet op de huisvrouwen die opgewonden de gebeurtenissen van de dag bespreken...

TEKENINGEN VAN R. POLESE

Op hetzelfde ogenblik vliegt de bal een eind verder dan voorzien.

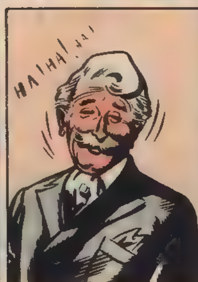

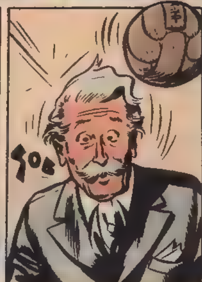

De beenhouwer is woest en schopt de bal in de richting van de drie jongens .

(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn oom, Elemir van Zwabberdam, willen naar Pasjoetan varen om er met eigen ogen de schatten te zien, die zich daar zouden bevinden. Ze willen de boot van kapitein Salfarino huren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

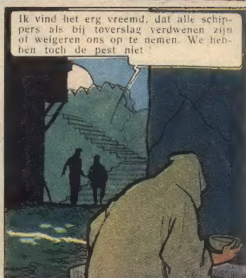

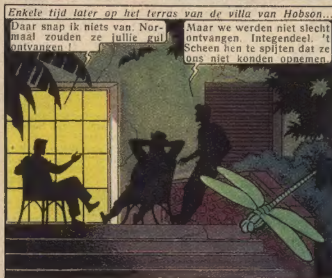

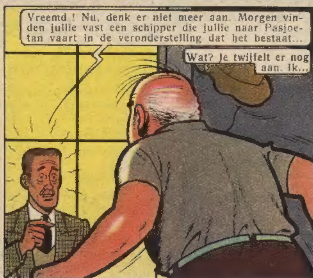

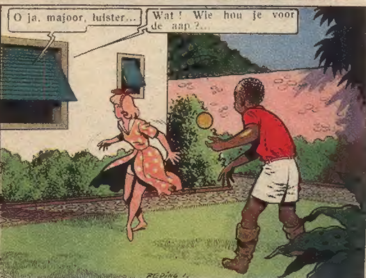

(Wordt voortgezet.

KAPITEIN EN DICHTER

De plaats van de kapitein is op de brug. Achter het roer. En wanneer hij aan land gaat, aardt hij niet in benepen woningen, in smalle straatjes. Hij moet lucht en ruimte hebben.

Een vraaggesprek met KAPITEIN ZELDENTHUIS

KAPITEIN ZELDENTHUIS woont te Brussel in de hoge stad, op de hoogste verdieping van een flat, langs een der mooiste lanen. Wanneer hij aan zijn schrijftafel zit en zijn avonturen aan de jeugd vertelt, dan kijkt hij door het wijde raam naar de eindeloze azuren, grijze of grauwe hemel die hem in de stemming brengt van de zee, de eindeloze pampa's, de Far-West, de Poesta, de vlakten van Zuid-Afrika, waar zijn verhalen afspelen.

Op een regendag ben ik hem op zijn « brug » gaan opzoeken. Onze lezers, die zijn avonturenboeken met spanning lezen en voor enkele weken vernamen, dat Pater van Laer hem als de beste Vlaamse jeugdschrijver aanziet, willen over hem meer weten. Wat hen bij een schrijver steeds het meest interesseert, is zijn jeugd: hoe hij schrijver geworden is.

Ik herinnerde me ook de uitspraak van een filosoof: wil je een mens leren kennen, laat hem vertellen over zijn jeugd.

En Kapitein Zeldenthuis vertelde me dat hij de oudste was van zes kinderen, drie jongens en drie meisjes. Zijn vader werkte als contremaître in het Mechels arsenaal van de Belgische Spoorwegen.

« Toen de eerste wereldoorlog uitbrak was ik twaalf jaar oud, zo begon kapitein Zeldenthuis het verhaal van zijn jeugd. Te voet, vluchtte ik met mijn familie naar Holland, waar we een gastvrij onderkomen vonden Vlissingen, in Zeeland. Twee jaar heb ik in dat heerlijk Zeeuwse stadje doorgebracht.

En die twee jaren zijn de mooiste van mijn leven: geen school, elke dag aan de zee met haar grijze nevel en als enig geluid het rollen van de golven, het roepen van de meeuwen en in de verte het gedonder van de kanonnen aan de IJzer. In de uren die ik daar aan het strand gesleten heb, schreef ik met mijn vinger geheimzinnige woorden in het natte zand, woorden die in mijn geest tot boeiende verhalen uitgroeiden. Zwerven en lezen, wat anders had ik toen niet te doen. In de boeken van Francis Finn (Tom Playfair, Percy Wynn e.a.) en Jules Verne vond ik mijn droomwereld. In 1916 moest ik naar het college te Weert in Hollands Limburg. Ik verbleef er maar een jaar, want mijn ouders vertrokken over Engeland naar Frankrijk, waar ik het laatste oorlogsjaar heb doorgebracht in het pittoresk Normandisch stadje Elbœuf. Daar beleefde ik weer schone dagen: geen school en mogen zwerven en spelen in de prachtige Normandische bossen.

Na de oorlog was dit luilekkerleventje uit en moest ik ernstig aan het studeren gaan. Ik deed normaalstudies te Mechelen en te Alsemberg en kwam daarna als leraar in Nederlands, Duits en geschiedenis in het Vrij Middelbaar Onderwijs terecht van mijn geboortestad Mechelen. In 1930 verscheen « Praeludium » mijn eerste verzenbundel onder de pseudoniem Albe. In 1935 ging ik in de journalistiek en werd letterkundig rubriekleider van het weekblad « Elckerlijck », taak die ik bij het verschijnen van « De Vlaamse Linie » opnieuw opnam. Geestdriftig werkte ik mede aan tal van jongeren- en gevestigde tijdschriften: « De Tijdstroom », « Golfslag », « Roeping », « De Bladen voor Poëzie », « Volk » en « Dietse Warande en Belfort ». Mijn eerste prozawerk verscheen in 1937: de verhalenbundel « De Doodskop en zijn Mama ». « Annunciata » luidde de titel van mijn eerste roman, die bij zijn verschijnen in 1943 bekroond werd, sindsdien herdrukt en in het Duits vertaald. Als romans volgden daarop: « Ossewagens op de Kim », een Zuid-Afrikaans jeugdboek dat door de provincie Antwerpen bekroond werd. « In de Kempen trompt de Horen », een Boerenkrijgboek en « Orpheus » dat ik als mijn beste werk naar inhoud en vorm aanzie.

Het grootste deel van mijn tijd, naast mijn activiteit als dichter, toneel- en romanschrijver, wijdde ik aan de jeugd. Mijn avonturenreeks van Kapitein Zeldenthuis telt nu reeds twaalf delen, waarvan het eerste deel: « De Avonturen van Kapitein Zeldenthuis », reeds drie edities kent en de volgende bijna allen herdrukt werden. Het jongste boek heet « De Wacht der Ouden » en speelt zich af, evenals het vorige « Dingaansdag », in Zuid-Afrika, mijn tweede vaderland.

★

Albe in een man die ons als dichter enkele van de mooiste verzen geschonken heeft, die er sinds het begin van deze eeuw in het Nederlands gepubliceerd werden. Zijn bundels « Paradijsvogel », « Cherubijn en Mens », « Van adelijken bloede », en « Groenendaalse Clausuren » voeren ons naar de wereld van Hadewijch en Ruusbroec.

Om jullie een idee te geven van zijn beste poëzie, publiceren we hierbij zijn gedicht « De Paradijsvogel » dat zeer diep is en zo eenvoudig, dat men het na twee- driemaal gelezen te hebben onthoudt om nooit meer te vergeten.

DE PARADIJSVOGEL

Een paradijsvogel vloog
aan de horizon: verloren
een zwarte vlek
op 't goud der zon.

Met gebroken
vederslag
in de ontloken
jonge dag.

In de gloed der zon
werd hoogrood,
toen viel de vogel dood
op de horizon.

Zeg niet van dees vogel
te trots was zijn reis,
wellicht zat zijn nest
nabij het Paradijs.

ALBE

Als toneelschrijver heeft Albe vooral op het gebied van het jeugdtoneel (waarin we in Vlaanderen eerder slecht bedeeld zijn) zeer verdienstelijk werk geleverd. Zijn spel « Toen Fonske en Mitke den hemel bezochten » is werk van de bovenste plank.

Wie de avonturen van Kapitein Zeldenthuis gelezen, en de lagere school reeds achter de rug heeft, zal veel genoegen beleven aan de jeugdromans: « Ossewagens op de Kim » en « In de Kempen trompt de Horen ». Zijn « Parelvisser bij Neptunus », die door onze medewerkster Tonet Timmermans geïllustreerd werd, is een pareltje, dat jullie stellig in een of andere bibliotheek moeten opvissen en bewonderen.

Met Kapitein Zeldenthuis zullen de jongste van onze lezers zeer aangename uren beleven en deze lectuur zal hen rode wangen, schitterende ogen en bewogen dromen bezorgen. Binnen enkele jaren, zullen ze misschien het genoegen beleven in hun vertrouwde kapitein een dichter te ontdekken, die een taal schrijft die niet alleen recht uit het hart komt, maar recht uit de ziel, en tot de ziel spreekt van alle fijngevoelige mensen.

Johan de BRABANDER.

BRUSSEL - DEN HAAG - LONDEN - KOPENHAGEN -

-MOSKOU - BERLIJN - WENEN - PRAAG - ROME - PARIJS - MADRID - LISSABON - ANKARA - KAIRO -

UIT DE VIER WINDSTREKEN

DE GROOTSTE DIEREN TER WERELD ?

HET grootste dier dat ooit heeft geleefd was de Gigantosaurus, uie niet minder dan 48 meter lang was ! Zijn lijf geleek op dat van een olifant, maar hij had de hals van een giraffe en de kop vertoonde gelijkenis met de kop van een vogel. Zijn staart was 16 meter lang. De Diplosaurus *was een verkleinde uitgave, maar toch ook 22 meter lang. De olifant meet van de punt van de slurf tot het einde van zijn staart ongeveer 8 meter. Zes olifanten achter elkaar gezet, zijn dus zo lang als één Gigantosaurus, en vier olifanten zijn lang als één Diplosaurus. Een ander reusachtig dier was de* Atlantosaurus *met een lengte van 28 meter en het uitzicht van een kangoeroe. De huidige reuzenkangoeroe is 3 meter lang, dus zouden negen van deze dieren op elkaar zo lang zijn als één Atlantosaurus. De* Brachiosaurus *was gebouwd zoals een giraffe, maar was eens zo groot (11 meter). De zwaarste van alle thans levende dieren is de blauwe walvis, die 30 meter lang is en 150.000 kg. weegt of het gewicht van 150 tot 200 runderen ! De olifant kan 3.050 kg. wegen, zijn lever weegt 37 kg. en zijn hersens slechts 5,430 kg. Van alle dieren heeft de giraffe de langste hals. Wat ze doet als ze keelpijn heeft, weet geen mens !*

ARBEID ADELT

BIJ Atrecht in Frans Vlaanderen vierde mevrouw Elise Lheureux (in het Frans zou men zeggen : la bien nommée) haar twee en negentigste verjaardag. Dat is wel geen alledaagse gebeurtenis, want er zijn toch nog mensen die zo oud worden. Waarom de pers dan haar verjaardag vermeldde ? Zij is de laatste overlevende van de Franse vrouwen die nog in de mijnen gewerkt hebben. Onder de grond wel te verstaan ! Op haar dertiende jaar daalde zij voor de eerste maal in de mijn af, in gezelschap van haar vader. Zij zwoegde toen tien uur per dag ! Zij werkte in de mijnen tot een wet er de vrouwenarbeid verbood. Toen zij drie en twintig jaar was, huwde ze met een mijnwerker en ze werd moeder van vijftien kinderen !

HOEVEEL KOST DE LONDENSE MIST ?

DICHTE mist is zeer gevaarlijk, en geen mens die er van houdt. In vergelijking met de Londenaars mogen wij echter niet klagen. Jullie weten dat het stof een belangrijke rol speelt in de vorming van nevel, daar de waterdamp zich condenseert om een stofje. Een neveldruppel heeft een doorsnede van 1/100 mm. en de stofdeeltjes hebben 1/1000 mm. diameter. Het stof geeft de kleur aan de mist en daar de mist in Londen zo zwart was, dat men geen hand voor de ogen kon zien, verbood het parlement in het jaar 1316 steenkolen te gebruiken als brandstof. Natuurlijk bestaat dit verbod sedert lang niet meer. Eén dag mist kost de stad Londen niet minder dan 150.000.000 frs aan speciale verlichting, reinigings- en herstellingswerken !

AUTONIEUWS

DE MOOISTE WAGENS

EEN lezer vroeg ons of we het autosalon gezien hadden, en wat we er over dachten. Ja, we hebben het gezien, en er waren zóveel jongens dat we meenden dat er niet meer moest over geschreven worden, daar iedere Kuifje's lezer zich met eigen ogen had vergewist van de nieuwigheden en curiosa van het salon. Op het aandringen van enige « provincialen » geven we hier dan toch nog enkele echo's.

VEEL nieuwigheden waren er niet. Ten minste op het gebied van de modellen. Alle merken verbeterden hun technische kwaliteiten en carrosserie. Totaal nieuw waren de *Willys*-personenwagen (van de firma die zich sinds de oorlog in de bouw van jeeps gespecialiseerd heeft), de *Taunus 52* die voorzeker een groot succes tegemoet gaat. De Engelsen toonden hun antwoord op de Volkswagen en Renault 4 P.K., de *Austin Seven*, een mooi wagentje. De nieuwe *Vauxhall*-modellen hadden we reeds vroeger gezien, evenals de Renault *Frégate* die nu in serie gebouwd wordt.

De mooiste wagens waren naar onze zin : De *Mercedes 300*, de *Jaguar*, de *Riley* en de *Ferrari*. De door de Italiaanse carrossier *Farina*, de koning van de carrossiers, gebouwde *Jaguar's*, *Fiat's*, *Lancia's*, *Delahaye's* en *Alfa Romeo's* zijn echte meesterwerken met harmonische lijnen en piekfijne afwerking.

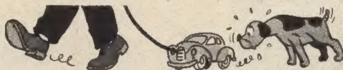
DE DUURSTE WAGENS

VOLGENS de catalogus was de duurste wagen de Daimler *: 554.000 frs. De prijs van de* Ferrari *stond er niet in vermeld. Ik informeerde : ... 950.000 frs. Het mooiste model van* Alfa Romeo *kost 550.000 frs. Van* Cadillac *: 402.000 frs.* Mercedes *: 372.000 frs.* Talbot *: 340.000 frs.* Lincoln *: 299.000 frs.* Packard *: 285.000 frs. De goedkoopste van de mooiste wagens zijn de* Jaguar *: 193.000 frs en de* Riley *: 138.000 frs.*

DE GOEDKOOPSTE WAGENS

HET kleinste en goedkoopste wagentje van het Brussels salon was de Duitse *Kleinstwagen : 39.900* frs. Daarop volgden de Duitse *Lloyd : 49.900* frs. De Italiaanse *Fiat : 55.900* frs. De *Volkswagen : 59.750* frs en de *Gutbrod : 61.700* frs. De goedkoopste Engelse wagen is de nieuwe *Austin Seven : 62.500* frs.

(Onze Hollandse lezers moeten deze cijfers delen door dertien.)

-ALEXANDRIE - TUNIS - MABROUK - NAIROBI - PRETORIA - KINDU - MONHANGO -

NEW YORK - SANTA FE - RIO DE JANEIRO - SINGAPORE - BATAVIA - SAMARKAND - SHANG HAI

De grenadier VICTORIA presenteert...

DE TIJGERKOOI

(Wordt voortgezet.)

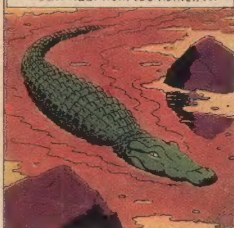
Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

Blake en Mortimer hebben Olrik gevonden in de kamer van Horus, waar hij de juwelen uit de sarcophaag stal. Olrik neemt onze vrienden onder vuur, schiet een stutbalk door en veroorzaakt een instorting. Olrik is thans zelf in de tempel opgesloten. Hij wil de gracht oversteken om een uitweg te zoeken...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGARD-P. JACOBS

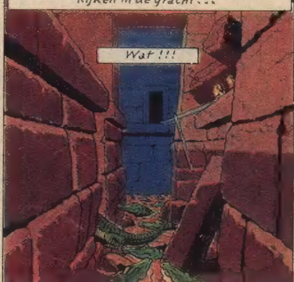

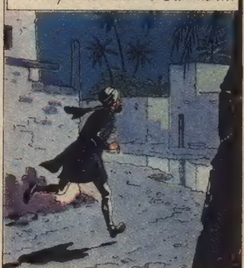

(Wordt voortgezet.)